

Un regizor al sentimentelor

Cu oamenii a căror existență a dirijat-o într-un fel sau altul – actori, studenți, personaje – Ion Cojar ar putea popula un mic orășel. Ar fi o localitate pașnică, dar plină de conflicte și de vorbe, de haz amar și de amărăciuni hazlii, cu oameni frumoși, chiar dacă această calitate nu e evidentă de la prima privire; un spațiu privilegiat, unde trăirile personale au ecoul lor în ordinea cosmică, un loc unde curajul adevărului este cea mai prețuită calitate a spiritului.

Ion Cojar a rămas unul dintre puținii regizori activi ai generației sale și, dincolo de energia biologică, longevitatea lui dovedește permanența nevoii unui tip de creativitate centrat pe dimensiunea umană a scenei. Din multele piese pe care le-a montat, pentru că așa a vrut sau pentru că așa s-a putut, rămâne memoria omului (fie el și femeie) înțeles la nivelul trăirilor sale sentimentale. Efortul de a-l înțelege pe fiecare este însoțit de rigoarea judecății morale, toleranța este practică în lumina puternică a unui cod moral, unde binele este în mod limpede despărțit de rău.

N-a făcut revoluții nici pe scenă, nici în instituțiile pe care le-a condus și cred că ar trebui să se bucure de recunoștința celor cărora le-a asigurat climatul realizării tuturor ambițiilor. Dar, pe foaia lor de impozit, ambițioșii trag linie în dreptul capitolului recunoștință. Ceea ce, altfel decât în viață, nu-l sărăcește pe administratorul cauzelor comune.

Magdalena Boiangiu